

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – S przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel przeciwko G

(Sprawa C-457/12) ⁽¹⁾

(Artykuł 20 TFUE, art. 21 ust. 1 TFUE i art. 45 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Osoby uprawnione — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, członka rodziny obywatela Unii, w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii — Obywatel Unii będący rezydentem i obywatelem tego samego państwa członkowskiego — Działalność zawodowa — Regularne przemieszczanie się do innego państwa członkowskiego)

(2014/C 135/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: S, Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Strony pozwane: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, G

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Raad van State – Niderlandy – Wykładnia art. 20 TFUE, 21 TFUE, 45 TFUE i 56 TFUE oraz art. 3 ust. 1, art. 6 i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) – Beneficjenci prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela Unii zamieszkującego i pracującego w państwie członkowskim swojego pochodzenia, ale w ramach pracy często podróżującego do innego państwa członkowskiego

Sentencja

Przepisy dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie odmówiło przyznania prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii, w przypadku gdy wspomniany obywatel Unii posiada przynależność państwową tego państwa i ma w nim miejsce zamieszkania, jednak regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego w ramach wykonywania swojej działalności zawodowej.

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on członkowi rodziny obywatela Unii będącemu obywatelem państwa trzeciego pochodne prawo pobytu w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada ten obywatel Unii, jeżeli ów obywatel ma miejsce zamieszkania w tym państwie, jednak regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego jako pracownik w rozumieniu wspomnianego postanowienia, ponieważ odmowa przyznania takiego prawa pobytu ma zniechęcający wpływ na faktyczne korzystanie z praw wywodzonych przez pracownika z art. 45 TFUE, która to okoliczność podlega weryfikacji przez sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.